

ÖNÉLETRAJZ

Alulírott Veres János 1935. június 24-én születtem Karcagon. Elemi és középiskolai tanulmányaimat is itt végeztem és a Gábor Áron gimnáziumban érettségiztem 1953-ban. Ezt követően egyetemi tanulmányaimat a Kossuth Lajos Tudományegyetemen (ma Debreceni Egyetem) folytattam és szereztem

18 évesen

diplomát matematika-fizika szakon 1957-ben.

Egyetemi éveim alatt versenyszerűen sportoltam a DEAC kosárlabda csapatában, énekeltem az egyetemi, majd pedig a Gulyás György által vezetett Kodály kórusban. Ezek mellett egyéb kulturális téren is tevékenykedtem, pl. én lettem az Auditórium Maximumban induló Kossuth mozi első vezetője.

Középkolai tanári munkámat régi iskolámban a karcagi Gábor Áron gimnáziumban kezdtem 1957-ben, és folytattam 18 éven át 1975-ig. Szaktanári munkám legnagyobb sikerének azt tartom, hogy két alkalommal nyert tanítványom országos tanulmányi versenyt – Arany Dániel – és ketten pedig bejutottak fizikából az országos diákolimpiai keretbe.

28 évesen

Tanári munkám mellett voltam:

- a budapesti Műszaki Egyetem vidéki instruktora
- kollégiumigazgató
- levelező tagozatvezető
- munkaközösség vezető
- versenyszerű sportol
- elvégeztem a Testnevelési Főiskola kosárlabda edzői szakát
- folyamatosan edzősködtem is.

Az 1974-es évben az MTA felkérésére megbízást kaptam egy Pécssett induló kísérleti gimnázium matematika és fizika tantárgyainak szakmai és módszertani terveinek kidolgozására. E megbízatásnak eleget is tettem, aminek következményeként 1975-től már a pécsi Kodály Zoltán Gimnázium igazgatóhelyetteseként tevékenykedtem. Ezt a munkát hat éven át végeztem.

Az 1981-es tanévtől 15 éven át, nyugdíjazásomig voltam az intézmény igazgatója. Itt alakítottuk ki az ország egyik legnívósabb ének-zene tagozatát, melyre épülő kórusaink szinte minden európai országban ismertek. Elsők között indítottuk két tannyelvű tagozatunkat (magyar-olasz), mely sokáig egyedülként működött az országban.

Nyugdíjazásom (1996) után még tíz évet tanítottam ebben a gimnáziumban, és csak 2006-ban vonultam véglegesen nyugdíjba. Mind igazgatói, mind tanári minőségemben nagyon leegyszerűsítve két szempont vezérelt:

- 1) A tehetségek maximális kiművelése mellett, a szerényebb képességű vagy másban tehetséges tanítványaink is hozzájussanak stabil alapismeretekhez, úgy hogy közben szaktárgyaink nevének már kiejtése esetén ne kapjanak idegrohamot, és ne rontsuk pályaválasztási esélyeiket.
- 2) Csak az az iskolai demokratizmus fogadható el, ami mindenkor biztosítja az elérhető legmagasabb szakmai színvonalat. Tanár

76 évesen

és diák úgy leljen otthonra és érezze jól magát az iskolában, hogy együttműködésük révén a képességi szintjükön elérhető maximális felkészültséggel hagyják el az iskolát.

Tanári és vezetői munkám során több elismerésben részesültem, melyek közül négyet emelnék ki:

- Kiváló Munkáért
- Szocialista Kultúráért
- Eötvös József Emlékérem
- Millecentenáriumi Díj (melyet Pécs város alapított a millecentenárium évében, különböző szakterületeken egy díjazottnak)

Családomról: 1968-ban nősültem meg, feleségem Hubai Vilma, aki szintén tanár, és mindkettőnknek első és reményeim szerint utolsó házassága is. Két leányunk született, és mindketten egyetemet végeztek, önálló családban élnek. Andrea lányom orvos lett és két leányunokát biztosítottak számunkra. Szerencséseknek mondhatjuk magunkat, mert a közelünkben élnek. Kata lányom közgazdász lett és az egyetem befejezése után Hollandiát választotta élete és munkája helyszínéül. Így családunk egy holland vővel és két magyar-holland unokával gazdagodott, így mind az unokák számát, mind a távolságokat figyelembe véve, nem mondhatjuk, hogy unalmasan telnek nyugdíjas napjaink.

Összegzésül elmondhatom, hogy mind szakmai munkám, mind magánéletem alakulásával maximálisan elégedett vagyok. Nagy izgalommal várom azt a napot, amikor találkozhatok régi cimboráimmal, talán még láthatok volt tanáraink közül is néhányat, és az ódon falak között emlékezhetek a mai fejjel gondolkodva a csodálatos múltra. Mert nagyon jó volt a „Kossuth”-on egyetemistának lenni, hiszen rendszeresen felkészítettek bennünket e nehéz, helyenként bizony gyötrelmes pályára. A karcagi gimnáziumba, régi iskolámba is szívesen visszajárok, szinte minden meghívásnak eleget teszek, akár érettségi találkozókra, akár egyéb rendezvényekre szóljon a meghívás. Régi tanáraim közül ugyan már senkivel sem találkozhatok, de volt kollégáim közül néhányal még igen. Volt kedves tanítványaimmal való találkozásaim azonban mindig óriási élményt jelentenek, különösen látva csodálatos életpályák sokaságát. Szeretetüket és tiszteletüket tapasztalva pedig szinte megfiatalítanak, így nagyban hozzájárulnak nyugdíjas éveim optimista életszemléletéhez.

77 évesen

Pécs, 2013.04.03.

Veres János
7624 Pécs,
Angster József u.8.